

ÖRÖK HÚSVÉT

■ Húsvétvasárnapján tele a lelkünk húsvéti allelujával, örömmel, boldogsággal. Joggal, hiszen Húsvét a mi legnagyobb, sőt azt is mondhatnánk: egyetlen ünnepünk. Mert minden más, amit ünnepelünk az Egyházban, csak azért ünnep, mert volt Húsvét, mert volt feltámadás. „Ha ugyanis Krisztus nem támadt volna fel, hiábavaló lenne a ti hitek!” – kiáltotta oda már Szent Pál az első keresztényeknek. De mi tudjuk, hogy Krisztus feltámadt, itt van közöttünk, és ezért ünnepelünk, örülünk.

Hasznos azonban felidézni, megfigyelnünk a feltámadás egyes körülményeit. Talán már elgondolkoztatott bennünket az a tény, hogy a feltámadás éjjel, csendesben, tanúk nélkül történt. Így olvassuk az evangéliumban: „A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz” (Jn 20, 1). De Jézus már nem volt ott, a feltámadás már megtörtént, tanúk nélkül. Mária Magdolna a zokogásig ki volt ábrándulva. Valamiképpen talán mi is másként szerettük volna elképzelni Jézus feltámadását, ezt a világrengető eseményt, pl. úgy, hogy fényes nappal tör-

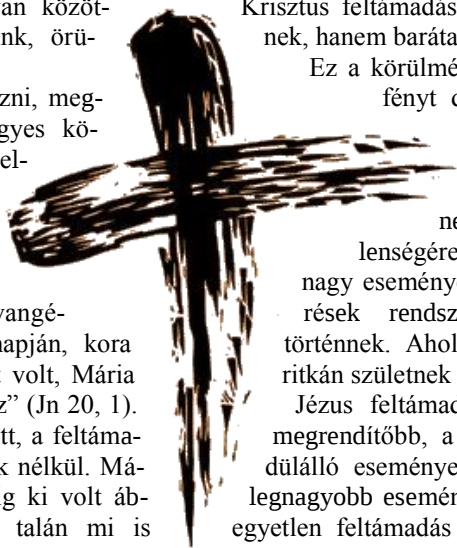
ténjék, mint három nappal előtte a Nagypéntek, félelmetes földrengés, napfogyatkozás közepette, hogy ellenségei térdre rogyva könyörögjenek kegyelemért, hogy a világ végre belássa bűnét. Isten azonban másként rendelte el a feltámadást. Azt akarta, hogy Jézus feltámadása az éjszaka csendjének meghittségében történjék. Miért? Azért, mert Jézus nem a gonoszok és bűnösök bűnhődésére, hanem az őt szeretőik örömeire és boldogságára támadt föl.

Krisztus feltámadása nem ellenségeinek, hanem barátainak szánt üzenet.

Ez a körülmény, ez a gondolat fényt deríthet nem csak

lelki életünk, hanem a világ és az egyház történelmének sok jelenségére is. Az igazán nagy események, a nagy megtérések rendszeresen csendben történnek. Ahol sok zaj van, ott ritkán születnek nagy dolgok.

Jézus feltámadása a világ legmegrendítőbb, a történelem egyedülálló eseménye. De éppen ez a legnagyobb esemény rá a tanú, hogy egyetlen feltámadás sem történik látványosan, hanem így, csendben, de megállíthatatlanul. A lelki életben is ez a törvényszerűség valósul meg. Ma is van-

nak nagy megtérések, de ezt nem kiáltják világgá az újságok. Az irgalmas szamaritanus ma is járja a világ országútjait, csak nem kísérik fotoriporterek. És ez a gondolat képes új optimizmussal eltölteni csüggedt lelkünket ezekben az apokaliptikus időkben, amikor úgy tűnik, csak halál van és nincs feltámadás. De nem így van, csupán tiszta szem kell hozzá, hogy meglássuk, Krisztus ma is feltámad és itt áll közöttünk. A kérdés csak az, hogyan képzeljük el Őt. És éppen ez a feltámadás másik jelentős körülménye.

A feltámadott Krisztus első gondolata nem az volt, hogy elmenjen Kaifáshoz vagy Pilátushoz és megbüntesse őket, hanem ott maradt a kertben és várta övét, hogy velük találkozzon: először Mária Magdolnával, aztán a többiekkel, mindenki, aki kereste Őt. Péternek nem rőtt a felárlását, nem vonta kérdőre gyávaságukért azokat, akik szétfutottak, nem kérte számon tőlük, amiért magára hagyták a Kálvárián. Amikor pedig a Tiberiás tó partján várta őket a sikertelen éjjeli halfogás után, nem rőtt meg őket mondván: „Hiába is erőlködtök, nélkülem úgysem fogtok semmit”, hanem csendesesen, szelíden, szinte alázatosan megkérdezte őket, nincs-e valami ennivalójuk? Vessük jól lelkünkbe ezt a képet: a feltámadt Krisztust, amint ott áll egymagában az üres sír mellett és vár, vagy a tó partján, amint halkan kér egy falat ennivalót.

A feltámadott Krisztus ma is ugyanígy viselkedik: senkit nem vádol, senkit nem

von kérdőre, senkit nem fenyeget a megsértett Isten nevében, hanem csendesesen áll és kérdez bennünket, nincs-e valamin, amit neki adhatnánk? Talán tényleg nem sok mindenünk van, amivel büszkélkedhetünk, de odaadhatjuk neki azt, amink van: szívünket, eszményeinket, szeretetünket. És akkor majd önzetlenségünk révén napjainkban ismét feltámad Krisztus és a világ felismeri, hogy Húsvét nemcsak a mi legnagyobb, hanem a mi állandó, tartós ünnepünk, felismeri azt, hogy a feltámadás most történik. Ihlessen bennünket ebben a nagy szónok, Keppler püspök buzdítása: „Ahelyett, hogy állandóan saját fájdalmadat és sorsodat siratod, fordítsd tekinteted mások felé. Ahelyett, hogy saját terhedet elviselhetetlennek kiáltod ki, végy magadra valamit mások terhéből is. Ahelyett, hogy állandóan sopánkodsz, érezz együtt azzal, akinek még nehezebb a sorsa, mint a tiéd. Ahelyett, hogy másoktól vársz megértést, vigasztaljal másokat. És akkor sokszor nem tudod majd, hogy mi is történik veled: mások terhére vedd magadra és a sajátod vált könnyebbé; beteget gyógyítóttál és saját szíved sebe hegedt be; szomorút vigasztaltál és saját lelked talált nyugalmat; mások szenvedésén enyhítettél és saját tövised élet törted; adni akartál és kaptál; azt hitted, hogy meghalsz és feltámadtál.”

*Szentmártoni Mihály SJ
elmélkedése Húsvétvasárnapra
Forrás: Internet*

